-ahmed hâşim ve mahalle arkadaşları-

// (...)

Ahmet Haşim'in tabiatını ve hayatını anlamak için, onun tamamiyle edebiyat harici lâübalî birtakım kahvehane arkadaşlarının refakatlerine ihtiyacı bulunduğunu bilmek lâzımdı. Kendisini kucaklar gibi duyduğu bu küçük köşesinde o, rahatlamış olur, onların lâübalî sözlerini duymak ister ve bilhassa kendisinin gülünç olduğunu bildiği sözlerini söylemek ihtiyacını duyardı. Şiirlerinde sembolist müphemiyeti kusur değil, meziyet sayarken, fikirlerini bu kahvehane arkadaşlarına söylerken, bir şiir edâsına sapmıyor, bil'akis fazla açık kelimeler kullanmakdan hiç çekinmiyordu. Bu kahvehane arkadaşları ise kendisinin şairliğinden hiçbir haberleri olmuyor, hüviyetini büsbütün başka türlü bir adam olarak biliyorlardı:

Küfürbaz, şakacı, gürültücü, kahkahacı, heccav. Ve kendisini bunun için seviyorlardı. Ahmet Haşim de bu itibarlarına itimad ediyordu. O, bu dedikodu muhitini pek severdi. Hattâ, denilebilirdi ki, o, çok çekiştirdiği, tezyif ve tahkir ettiklerini dinleyen bu insanların refakatlerinde daha ziyade hoşlanıyordu.

Bu mahalle kahvehanesinde oturarak nargile çekmesini seviyordu. Nargile çekerken, beğenmediği insanlar aleyhine çekiştirdiklerinin duyulmasını da istiyordu. Bu bir nevî merakı, zevki, âdeti olmuştu. Cemiyetle en ziyade bu yüzden münasebette bulunmuş oluyordu. Şiir dostlarının çoğu, onun bu arkadaşlarını bilmezler, kahvehane arkadaşları ise, şiirini hiç bilmezler, fakat kendisini mantığı gülünç ve sözlerini tuhaf bulurlar ve bu yüzden kendisini bir hayli ararlardı. Ahmet Haşim haddi zatinde nüktedan bir hatip değil, fakat tuzlu biberli sözleriyle, hususî muhitinde hayli bir şöhret kazanmıştı.

Bu muarefe tabiatı itibariyle, bir hayli münakaşalı, tehlikeli ve hele değişmeğe mütemayil oluyordu. Benimle Ahmet Haşim'in dostluğumuz, sanıyorum ki, hiçbir tehlikeye maruz kalmadan devam etmiş olması, denilebilir ki, bir nevî mûcize olmuştu.

Fakat tekrar etmekten kendimi alamıyorum. Ahmet Haşim'i sırf bu yüzden „enteresan" bulmak ona ihanet etmek ve onu inkâr etmek olur. Ahmet Haşim sevdiğimiz büyük bir şair olduğu içindir ki biz onu bu hallerinde „enteresan" buluyoruz. Bunu anlamak ve anlatmak iktiza eder. Onun şiiri, eseri değil de sırf bu mübâlağalı veya gülünç tarafları olsa bu adamı bu kadar beğenmiyecek ve sevemiyecektik.

(...) //

Abdülhak Şinasi Hisar

iç. Ahmet Haşim (Şiiri ve Hayatı), Hilmi Kitabevi, İstanbul-1963, s. 94-95.

alıntılayan: reha yünlüel

© bachibouzouck.com *4-5/septembre-décembre '05*